

Asociația RENINCO ROMANIA

Reteaua Nationala de Informare si Cooperare pentru integrarea in comunitate a copiilor si tinerilor cu cerinte educative speciale

Buletin Informativ nr. 9, anul 14, săptămâna 20 - 26 aprilie 2026

Cuprins:

- ✚ Noutăți de la Ministerul Educației
- ✚ Copilul uită frecvent lucruri la școală?
- ✚ De ce critica rămâne mai ușor în minte decât aprecierea
- ✚ Ce înseamnă, de fapt, să am o stimă de sine și cum o pot crește
- ✚ 23 aprilie - Ziua Internațională a Cărții și a Drepturilor de Autor

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Noutăți

❖ **Apel deschis pentru bursele „ASEM-DUO Korea” 2026**

Data publicării: 07.04.2026

Programul de burse „ASEM-DUO Korea”, inițiativă sprijinită de Guvernul Republicii Coreea, face parte din seria programelor DUO, destinate promovării și cooperării academice între statele membre ale formatului Asia-Europa (ASEM).

Obiectivul programului îl constituie stimularea schimburilor bilaterale de studenți între instituțiile de învățământ superior din Republica Coreea și cele din statele europene membre ale ASEM.

În cadrul acestui program, studenții din instituțiile de învățământ superior din Europa pot beneficia de sprijin financiar pentru efectuarea unor mobilități academice în Republica Coreea.

Programul contribuie la consolidarea dimensiunii internaționale a învățământului superior și la dezvoltarea competențelor academice și interculturale ale participanților.

Depunerea candidaturilor este deschisă până la data de 20 mai 2026.

Informații suplimentare privind condițiile de eligibilitate, documentația necesară și modalitatea de depunere a candidaturilor sunt disponibile pe pagina dedicată programului:

sursa: https://www.aseduo.org/02_programs/programs_01.php

RENINCO - Buletin Informativ nr.9 anul 14, saptamana 20 - 26 aprilie 2026

✚ 25 aprilie 2026 - CONFERINȚA NAȚIONALĂ DE LITERAȚIE

România se confruntă de decenii cu un nivel îngrijorător al alfabetizării funcționale – o problemă sistemică cu impact direct asupra performanței școlare și integrării sociale și economice a tinerilor. Conferința Națională de Literație 2026 pune în centru exact această provocare și, mai important, soluțiile.

Evenimentul de anul acesta, cu tema „**Literația în România – de la provocări la soluții prin colaborare și cercetare**”, organizat de Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, în parteneriat cu Asociația Toți Copiii Citesc și Teach for Romania, va avea loc pe **25 aprilie 2026, la Universitatea de Vest din Timișoara**, și va reuni profesori, cercetători, formatori, decidenți și reprezentanți ai societății civile, într-un dialog aplicat despre una dintre competențele-cheie ale secolului al XXI-lea: capacitatea de a înțelege, interpreta și utiliza informațiile în mod corect și critic.

Invitatul special este profesorul Colin Harrison de la Universitatea din Nottingham, cercetător în domeniul lecturii și autor principal al raportului *Effective practices for literacy teaching* (https://education-socioeconomic-experts.ec.europa.eu/publications/analytical-reports/effective-practices-literacy-teaching_en).

Programul include prezentări plenare, ateliere interactive, sesiuni de comunicări științifice și un târg de carte pentru copii, oferind oportunități pentru interviuri, reportaje și analize de fond.

Website și înscrieri: <https://conferintaliteratie.ro/>
 sursa: <https://www.romaniapozitiva.ro/banat-crisana/conferinta-nationala-de-literatie-2026>

RENINCO - Buletin Informativ nr.9 anul 14, saptamana 20 - 26 aprilie 2026

✚ Copilul uită frecvent lucruri la școală? Să-i spui că e „uituc” ori „cu capul în nori” nu e o soluție. Ce ajută, de fapt

Când realizează că și-a uitat (iar) lucruri la școală, primul gând al copilului e „Iar mă ceartă mama acasă!”.

Sunt seri în care îți ajuți copilul să se pregătească pentru următoarea zi de școală și realizezi că lipsește ceva. Iar situația se tot repetă. Azi uită la școală un caiet, mâine penarul, poimâine hainele pentru sport. Situația devine frustrantă. „De ce nu e atent? De ce nu învață odată că trebuie să-și aducă acasă toate lucrurile?”, te întrebi.

Uitarea este, în ochii adultului, dovada unei lipse de responsabilitate, a unei neatenții cronice sau, mai grav, a unei forme de nepăsare. În realitate, lucrurile sunt mult mai nuanțate, iar ceea ce pare o problemă de voință este, de cele mai multe ori, o combinație între dezvoltare neurologică, context emoțional și lipsa unor mecanisme de organizare învățate. Modul în care părintele reacționează în fața acestor situații are un impact direct asupra felului în care copilul începe să se perceapă pe sine.

Replica aparent inofensivă care îi poate construi o identitate greșită

Psihologul francez [Fanny Guedj](#), citat de [parents.fr](#), atrage atenția asupra unei replici pe care mulți părinți o folosesc din reflex, fără să conștientizeze impactul ei: „Ești un uituc” (sau „cu capul în nori”). Din perspectiva adultului, aceasta este o simplă constatare sau o formă de corecție, însă, din perspectiva copilului, ea funcționează ca o etichetă și atât. Remediul, spune specialistul, este să orientăm copilul spre găsirea unor soluții, care să încurajeze autonomia, fără a-l judeca. Spre exemplu: „Este a doua oară săptămâna aceasta când uiți, cum putem face să nu se mai repete?” sau ”Ce-ai zice dacă am pune un post-it pe ghiozdan care să-ți amintească la plecarea de la școală să-ți iei toate lucrurile?”

De ce nu funcționează replici precum „Iar ai fost cu capul în nori!”

Mecanismul etichetării este bine documentat în psihologia dezvoltării copilului și este explicat în detaliu de cercetările conduse de [Carol Dweck](#), profesor de psihologie la Stanford University. Ea arată că felul în care vorbim despre comportamentele copiilor influențează direct tipul de mentalitate pe care aceștia și-o construiesc. Atunci când copilul aude repetat că „este neatent” sau că „uită tot”, mesajul nu mai este perceput ca o observație punctuală, ci ca o definiție personală. În timp, el ajunge să internalizeze această etichetă și să acționeze în acord cu ea, dezvoltând ceea ce Dweck numește un „fixed mindset” - convingerea că trăsăturile personale sunt fixe și nu pot fi schimbate.

Asta înseamnă, concret, că un copil care este etichetat constant ca fiind „neatenț” nu va deveni mai atent prin corecție, ci va renunța, treptat, să mai încerce să-și îmbunătățească comportamentul, pentru că va considera că acesta este modul în care funcționează el.

De ce uită copilul, în realitate: o problemă de dezvoltare, nu de voință

Una dintre cele mai frecvente erori ale adulților este să interpreteze uitarea copiilor prin filtrul propriului creier matur. În realitate, capacitatea de organizare, planificare și anticipare (exact acele

abilități care ar preveni uitarea unui obiect) sunt controlate de ceea ce specialiștii numesc „funcții executive”, iar acestea sunt printre ultimele care se dezvoltă complet.

Potrivit [explicațiilor](#) oferite de American Academy of Pediatrics, aceste funcții executive, care includ memoria de lucru, controlul atenției și capacitatea de a organiza sarcini, se dezvoltă progresiv și continuă să se maturizeze până în adolescență. Cu alte cuvinte, copilul nu are încă instrumentele neurologice necesare pentru a gestiona constant și eficient aceste sarcini aparent simple. Acest lucru schimbă complet perspectiva: nu mai vorbim despre „nu vrea”, ci despre „nu poate încă, în mod constant”.

Rolul oboselei și al suprasolicitării în uitare

Pe lângă dezvoltarea neurologică, un alt factor major ignorat de părinți este nivelul de [oboseală](#) acumulat de copil. O zi obișnuită de școală presupune nu doar efort cognitiv, ci și un consum emoțional semnificativ: interacțiuni sociale, reguli de respectat, adaptare continuă la cerințe. Conform [experților](#) de la American Psychological Association, stresul și oboseala afectează direct memoria de lucru, adică exact capacitatea copilului de a reține și de a gestiona informații pe termen scurt, cum ar fi „trebuie să iau caietul din bancă înainte să plec”. Asta explică de ce, de cele mai multe ori, uitările apar la finalul zilei, când resursele cognitive sunt deja epuizate. Nu este o coincidență, ci un efect direct al modului în care funcționează creierul.

Un alt aspect esențial, adesea trecut cu vederea, este faptul că organizarea nu este o abilitate înnăscută, ci una învățată. A cere unui copil să fie organizat fără a-i oferi instrumente concrete este echivalent cu a-i cere să scrie fără să-l fi învățat alfabetul. Copiii au nevoie de repere externe: rutine clare, pași repetitivi, indicii vizuale. Fără acestea, responsabilitatea rămâne abstractă și, implicit, greu de aplicat.

Când uitarea devine un semnal mai profund

Există situații în care uitarea nu este doar rezultatul dezvoltării sau al contextului, ci poate semnala dificultăți mai complexe. Dacă observi că aceste comportamente sunt frecvente, persistente și apar în mai multe contexte (nu doar la școală), este important să iei în calcul posibilitatea unor dificultăți de atenție, cum ar fi [ADHD](#). Nu înseamnă că orice copil care uită are o astfel de problemă, dar înseamnă că nu ar trebui să reduci totul la „nu este atent”.

De ce uneori copilul spune că „a uitat”, dar de fapt evită

Un punct sensibil, dar extrem de important, este momentul în care copilul începe să spună că a uitat, când, în realitate, evită o situație. Poate nu și-a făcut tema, poate a avut o experiență neplăcută la școală sau, pur și simplu, se teme de reacția ta. Conform [explicațiilor](#) oferite de American Academy of Pediatrics, copiii tind să mintă mai frecvent în contexte în care reacțiile adulților sunt percepute ca fiind dure, punitive sau imprevizibile sau pur și simplu urmează un model învățat chiar în familie. În acest caz, problema nu mai este uitarea, ci relația dintre voi. Iar dacă reacția ta rămâne centrată pe [pedeapsă](#), copilul va deveni din ce în ce mai preocupat să evite consecințele, nu să corecteze comportamentul.

Cum reacționezi astfel încât copilul să învețe, nu să se blocheze

În loc să corectezi prin etichete sau presiune, este esențial să transformi situația într-un proces de învățare. Atunci când observi că a uitat un obiect la școală, primul pas nu este reacția emoțională, ci

clarificarea situației: ce anume s-a întâmplat, în ce moment, ce a intervenit. Apoi, în loc să oferi imediat soluții, îl implici activ în găsirea lor. Întrebările deschise (de exemplu: „Ce crezi că te-ar ajuta să nu mai uiți?”) nu sunt doar o tehnică de comunicare, ci un mod de a antrena funcțiile executive menționate anterior. În paralel, introduci sisteme externe de sprijin: liste vizuale, rutine repetitive, verificări ghidate. Nu pentru a-l controla, ci pentru a-i oferi structura de care are nevoie până când aceste mecanisme devin interne.

Un alt lucru care contează este tonul. Diferența dintre un copil care învață și unul care se blochează nu stă în reguli, ci în climatul emoțional în care acestea sunt aplicate. Atunci când copilul simte că poate greși fără a fi definit de acea greșală, va fi dispus să încerce din nou. În schimb, atunci când fiecare uitare este întâmpinată cu critică sau ironie, motivația scade, iar evitarea devine strategia principală.

sursa: <https://totuldespreame.ro/copilul-tau/disciplina-positiva/copilul-uita-frecvent-lucruri-la-scoala-solutii>, autor Georgiana Mihalcea

DE ce critica rămâne mai ușor în minte decât aprecierea

Deși primești mai multe observații pozitive, o singură observație critică rămâne, de regulă, cea mai ușor de reținut.

De cele mai multe ori, acestea sunt susținute de exemple concrete. Îți arată că ai făcut lucrurile bine și că direcția în care mergi are sens.

Dar dacă te întorci ulterior la acel moment, tocmai partea critică ajunge să iasă cel mai ușor în evidență. Nu este o decizie conștientă. Pur și simplu rămâne mai prezentă decât restul informației.

De ce mintea reține mai ușor critica

În psihologie, acest tipar este cunoscut sub numele de negativity bias. Descrie tendința noastră de a acorda mai multă greutate informațiilor negative decât celor pozitive.

Explicația nu ține de o „problemă” a minții, ci de modul în care aceasta s-a format. În contexte mai vechi, era mai util să reacționăm rapid la posibile riscuri decât să ne oprim asupra lucrurilor care funcționau deja. Ignorarea unui semnal negativ putea avea consecințe serioase, în timp ce ignorarea unuia pozitiv nu schimba semnificativ situația.

Chiar dacă astăzi contextul este diferit, mecanismul a rămas activ. De aceea, atunci când există atât feedback pozitiv, cât și critic, mintea tinde să acorde mai multă importanță criticii, fără ca asta să însemne automat că este și mai corectă. Aprecierea, în schimb, este integrată mai rapid și atrage mai puțină atenție.

Cum ajunge critica să devină vocea din interior

La început, evaluarea vine din exterior, din familie, școală sau alte medii în care performanța este observată constant. Nu este nevoie ca aceste contexte să fie dure pentru ca acest tipar să apară. Este suficient ca greșelile să fie evidențiate mai des decât lucrurile bune.

În timp, aceste mesaje sunt internalizate. Critica nu mai vine doar din afară, ci începe să apară și din interior.

O anumită doză de auto-monitorizare este utilă. Ajută la schimbare și învățare. Devine însă problematică atunci când acest mecanism devine rigid și începe să funcționeze indiferent de context.

În astfel de situații, vocea critică nu mai funcționează ca un simplu instrument de reglaj. Devine un filtru prin care sunt interpretate experiențele.

Când autocritica începe să te încurce mai mult decât te ajută

Nu orice formă de autocritică este problematică. Există și o componentă adaptativă, care susține progresul și învățarea.

Totul ține de modul în care este folosită.

Atunci când este flexibilă și proporțională, poate ajuta la schimbare. Când devine constant negativă și rigidă, începe să influențeze modul în care sunt interpretate rezultatele.

În timp, poate apărea o tendință de a observa mai ușor ceea ce nu a funcționat și de a trece mai repede peste ceea ce a mers bine.

Ce se schimbă când nu mai iei gândurile ca adevăr

Eliminarea completă a gândurilor critice nu este, de fapt, o soluție bună. Mai relevant este modul în care te raportezi la ele.

Există dovezi că atunci când gândurile sunt privite ca evenimente mentale, și nu ca descrieri exacte ale realității, impactul lor emoțional scade. Faptul că apare un gând nu înseamnă automat că este și corect.

Distanțarea nu înseamnă ignorare completă. Deschide o relație diferită cu propriul dialog intern și lasă loc pentru mai multă flexibilitate.

Ce observi când te uiți altfel la feedback

Poate ajuta să te uiți la o situație recentă în care ai primit feedback. Să observi ce parte îți vine prima în minte și cât spațiu ocupă în comparație cu restul informației.

Important este să observi dacă există un dezechilibru în modul în care este procesată informația, fără a forța o interpretare pozitivă.

Această observație nu schimbă instant modul în care funcționează mintea, dar poate face o diferență între ceea ce apare automat și felul în care alegi să interpretezi situația.

Critica spune ceva, dar nu spune totul

Feedback-ul critic poate fi util și, în multe situații, necesar. Devine însă limitativ atunci când ajunge singurul punct de referință.

Aprecierea, chiar dacă nu rămâne la fel de ușor în memorie, conține informații relevante despre ceea ce funcționează.

Critica nu este automat mai valoroasă decât restul informației. Tinde însă să fie mai ușor de reținut.

sursa: www.republica.ro, autor Răzvan Percă

Ce înseamnă, de fapt, să am o stimă de sine și cum o pot crește

Aproape toți clienții care trec ușa cabinetului îmi spun că își doresc o stimă de sine mai bună. Stima de sine pare să fie rețeta pentru o viață împlinită, iar lipsa ei sursa problemelor noastre. Stima de sine este, în definitiv, valoarea pe care ne-o acordăm nouă înșine. Dar ce îi determină pe unii oameni să aibă o stimă de sine mai ridicată și pe alții una mai scăzută? Sau, oare ce ni s-a întâmplat de am ajuns să ne devalorizăm și ce înseamnă să ne valorizăm corespunzător?

Când întreb ce li s-a întâmplat, multe persoane aduc exemple din copilărie legate de lipsa încurajărilor, de faptul că nu și-au descoperit niciun talent, că nu sunt speciali la nimic, că nu au reușit să facă ceva extraordinar... iar lista continuă cu tot felul de lucruri pe care și le-au dorit și nu le-au ieșit – aspectul fizic, munca, relațiile... Dar stima de sine, deși se intersectează, este diferită de încrederea în sine și în propriile abilități, deși una o poate influența pe alta. Sunt valoros și atunci când poate n-am învățat să merg pe bicicletă sau poate nu știu încă să rezolv exerciții la matematică sau nu am încă job-ul pe care mi-l doresc? Sau faptul că știu să merg pe bicicleta sau am un anumit job mă face să mai simt mai valoros? Cum ajung, în definitiv, la concluzia că am valoare și de ce este atât de important să cred asta despre mine?

Unele studii arată într-adevăr o corelație importantă între stimă de sine și fericire, relații mai bune și succes, altele, mai recente, demontează acest lucru și spun că stima de sine este cel mult un predictor al fericirii. Pe de altă parte, un contra curent al stimei de sine ne atrage atenția că nu tot timpul stima de sine aduce un sentiment autentic de valoare, ci mai degrabă îi determină pe unii oameni să se perceapă superiori altor persoane, dând naștere unor caracteristici narcisice negative. În căutarea unei false stime de sine, oamenii pot deveni extrem de orientați spre exterior, asupra a ceea ce pot dobândi. Paradoxul mai este și că, odată aceste lucruri obținute, stima de sine autentică nu crește neapărat. Cel mult, poate să crească încrederea în anumite abilități pe care le au, dar nu se simt sau se simt pe termen foarte scurt mai valoroși, căutând următorul target care să îi facă să se simtă mai bine. Uneori, în tot acest proces, lipsește ceva esențial, valoarea intrinsecă. Este absolut în regulă să vreau o casă, o mașină sau o poziție, dar dacă acestea devin aspecte identitare, fără de care nu mai știu cine sunt sau nu îmi iau timp să mă bucur de ceea ce dobândesc sau de ceea ce am, ce lipsește de fapt?

Cum cultivăm un simț al valorii autentice? Din această perspectivă, stima de sine are mai degrabă legătură cu acceptarea de sine. Iar pentru a ne accepta așa cum suntem și a ne simți în continuare valoroși avem nevoie de ceva mult mai important - compasiunea de sine. Într-o altă notă, aș zice că, de fapt, nu există stimă de sine autentică fără compasiune de sine.

„Deși s-au scris mii de articole despre importanța stimei de sine, cercetătorii au început să identifice toate capcanele în care cad oamenii atunci când încearcă să mențină un sentiment de stimă de sine ridicată: narcisism, preocupare excesivă pentru sine, mândrie infatuată, prejudecăți, discriminare și multe altele. Mi-am dat seama că alternativa perfectă la goana perpetuă în căutarea stimei de sine este compasiunea de sine. De ce? Pentru că oferă protecție împotriva criticilor dure de sine, la fel ca stima de sine, dar fără nevoia de a ne vedea ca fiind perfecți sau mai buni ca alții. Cu alte cuvinte, compasiunea de sine aduce aceleași beneficii precum stima de sine ridicată, însă fără dezavantajele

cele din urmă”, spune Kristin Neff, una dintre cele mai cunoscute autoare contemporane în speța compasiunii.

Cum cu toții avem puncte forte și puncte vulnerabile, cu toții facem atât lucruri bune, cât și greșeli, pentru a ne simți valoroși este nevoie să ne acceptăm în întregime și să ne simțim confortabil cu cine suntem. Când am compasiune, mă pot bucura chiar și de lucrurile imperfecte și îmi iau conștient timp să fac asta. Adică să ne oferim grijă și respect așa cum îi oferim unei persoane pe care o iubim. Nu pentru că suntem perfecți, că am realizat ceva mareț sau că am avut încredere să încercăm lucruri nemaipomenite, ci pentru merităm grijă și iubire și viața noastră are valoare. Iar pentru asta nu este nevoie să facem nimic special.

Este dificil să fim ființe umane imperfecte, dar nu putem fi mai mult decât niște ființe umane imperfecte. Idealul, în definitiv, nu poate exista decât conceptual. Orice lucru perfect din mintea noastră se va transforma în imperfect când va lua contact cu realitatea și se va transforma din idee în ceva concret.

Compasiunea de sine nu ne face în mod absolut fericiți, pentru că nu elimină durerea, dar ne ajută să înțelegem că atât momentele grele, cât și greșelile fac parte din viață. Compasiunea de sine nu ne oferă succes și nici relații ideale, dar ne deschide ușa către empatie, relații mai bune cu cei din jur, sporește sentimentul de apartenență și ne dezvoltă conexiunea. Compasiunea se bazează, în definitiv, pe ideea că nimeni nu este scutit de suferință și toată lumea merită grijă, începând cu noi înșine și continuând cu cei dragi.

Întorcându-mă în cabinet, recunosc că de multe ori conceptul de compasiune a fost întâmpinat cu frică și rezistență: „Dar dacă mă las pe tânjală dacă mă accept așa cum sunt?”, „Dacă devin mediocru?”, „Dacă o să ajung să nu mai fac nimic și să devin un ratat?”, „Dar dacă mă iert prea repede pentru greșelile mele?”. Este o muncă intensă a fiecărui om care este urmărit de aceste întrebări să separe criticul interior de vocea copilului speriat și să îl asigure că aceste frici sunt absolut firești după ani de zile în care motorul nostru de creștere a fost critica. Și, desigur, nu neg că aceasta a putut fi și de folos uneori. Dar mai este de actualitate? Ne ajută cu adevărat să ne certăm mereu pentru a putea să evoluăm? Ne ajută asta să fim mai buni la muncă sau în relațiile noastre sau, dimpotrivă, ne epuizează și ne face mai nefericiți și mai singuri?

Cât despre greșeli, din poziția în care ne uităm la noi cu înțelegere, putem mai degrabă să simțim vinovăție sănătoasă și să reparăm. Când stima de sine este mai presus de compasiunea de sine, psihicul va găsi modalități prin care să nu se uite la greșeală, să o nege și să nu o accepte sau va folosi greșeala pentru a se biciui. Aceste manifestări sunt însă egocentrice și generează închidere și stagnare, nu creștere și dezvoltare.

Compasiunea ne reamintește tuturor că suntem oameni și merităm îngrijire și blândețe, indiferent dacă am primit-o în trecut sau nu și chiar și atunci când am greșit. Nu doar ne face să credem că suntem valoroși, ci ne face să ne simțim că suntem valoroși. Este palma blândă care se așază pe umărul nostru și ne încurajează în momentele grele să nu renunțăm. Iar studiile ne confirmă că merită să tot încercăm să ne tratăm cu compasiune, căci asta ne va aduce o stare de bine, ne va face mai înțelepți, mai stabili emoțional, ne va ajuta să dezvoltăm comportamente mai sănătoase față de noi și cei din jurul nostru și ne va face mai iertători și mai empatici.

sursa: www.republica.ro, autor Roxana Grigorean-Ștefan

🇷🇺 23 aprilie - Ziua Internațională a Cărții și a Drepturilor de Autor

Pe 23 aprilie este sărbătorită, la nivel mondial, **Ziua Internațională a Cărții și a Drepturilor de Autor** (instituită de UNESCO în 1996), fiind o ocazie specială dedicată lecturii și promovării culturii.

Este o zi simbolică pentru literatură, marcând moartea sau nașterea unor autori celebri precum Shakespeare, Cervantes și Nabokov, fiind totodată și Ziua bibliotecarului în România.

În aproape toate țările lumii se organizează expoziții de carte, lecturi publice și manifestări culturale.

Cum se face o carte

*Da. Cartea a fost copac prima oară.
În zori tăietorii-l doboară.
Fabrica, uite, preschimbă tulpina
În foile astea subțiri ca lumina.
Nu dorm scriitorii noaptea întreagă.
Pe tipografi sudoarea aleargă.
Oh, cartea își are un miez ca de fragă.
Ca ochii din cap o păzesc.
Și mi-e dragă!*

Grigore Vieru

Toți pentru unul, unul pentru toți!